Sissel-Jo Reid Gazan

Svalens graf

ROMAN

Køb SVALENS GRAF - find forhandlerliste her!

Gyldendal

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

KAPITEL 1

Det var torsdag den 18. marts 2010 og stadig mørkt på Skovvejen i Humlebæk. Vicepolitiinspektør Søren Marhauge vågnede, fordi hans kæreste, Anna, sagde noget til ham. Hun sad fuldt påklædt på kanten af deres seng, med sin taske på skrå over skuldrene og det korte, mørke hår i fugtig uorden, som om hun lige var trådt ud af bruseren.

„Hva'?" spurgte han forsovet.

Aftenen før havde de ligget og læst i sengen, og Anna havde slukket sin lampe før ham. Søren havde netop tænkt, at hun nok var faldet i søvn, da hun slog øjnene op og sagde, at hans lys blændede. Han havde demonstrativt slukket det, og en fæl surhed havde spredt sig i soveværelset. Søren havde været lysvågen af irritation, og Anna havde ligget så stille, at det var tydeligt, at hun heller ikke sov.

Så havde han sagt:

„Skal du absolut lyde så sur?" og Anna havde hidsigt tømt sit ordforråd ud i hovedet på ham. Han havde ikke engang hørt rigtig efter, hvad hun sagde. Efter et par minutter trak han hendes dyne væk i et ryk, tog fat i hendes håndled og førte tungen ind i skridtet på hende. Sådan endte deres skænderier ofte.

Han måtte være faldet i søvn bagefter, fandens også. De nåede aldrig at nyde deres stjernestunder.

„Jeg kunne ikke sove," sagde Anna i morgenmørket. „Kan du køre Lily i børnehave i dag? Vi har deadline på ansøgningen til de nye fondsmidler om to uger, og det kører rundt i hovedet på mig. Jeg bliver nødt til at tage ind på fakultetet og skrive ansøgningen. Er det okay? Jeg cykler op til stationen og tager toget. Kan du også hente hende, lave mad og putte? Jeg ved godt, det var min tur. Jeg vil vildt gerne kunne arbejde

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

sent sammen med Anders T., hvis det bliver nødvendigt. Så vi kan få gjort noget ved ansøgningen. Er det okay?"

„Jøsses, du siger meget på én gang," mumlede Søren og trak dynen op over hovedet. „Men jeg skal nok køre Lily i børnehave. Og hente. Og lave mad. Og alt det andet."

„Tak." Anna omfavnede hastigt dynen. „Vi ses i aften. Sent."

Kort efter hørte han hoveddøren smække.

På den modsatte side af gangen lå Annas datter, Lily, og sov i sit naturværelse. Hun havde billeder af dyr på væggene og plexiglasæsker på hylderne med sine fund. Syv melerede æg, fire fjer, 32 brune kogler, mos, der var blevet tørt i kanten, bunker med forskellige blade, et lille skind, det var synd for, og tre skeletter fra mindre gnavere, der var hendes yndlings og derfor lå på tre puder af vat. Lily skulle være biolog ligesom sin mor.

Lily var fem år og det bedste, Søren vidste. Hun havde en lille blød hånd, der nulrede det plyssede sted over hans øre, når han læste højt af naturopslagsværker for børn for hende om aftenen. Med den anden hånd pegede hun på illustrationerne og forklarede, hvordan man kunne kende forskel på måger.

Lily og Søren havde boet sammen i et år, og der var ikke en sky på deres himmel. Søren kunne udskille farven på hendes flyverdragt i en kluddermutter af flyverdragter på tredive meters afstand, når han hentede hende i børnehaven. Ungerne myldrede omkring hans ben, når han åbnede lågen ind til børnehaven, og han rakte ned i flokken og løftede hende op, og hun knugede ham, så hårdt hun kunne. „Min Søren," sagde hun, som havde han reddet hende ud af et frådende hav.

Lily kaldte Søren for Søren. Han var jo ikke hendes far, og desuden havde hun en far. En idiot af en far.

„Du er jaloux," bemærkede Anna altid, når Thomas, Lilys biologiske far, kom og hentede Lily. Søren opgav at benægte det. Thomas var læge på Karolinska Universitetssjukhuset i Stockholm og sagde „goddag, goddag", når han kom for at hente Lily, som om han bare havde forlænget sin stuegang. Søren fattede ikke, hvad Anna havde set i ham. Hun havde

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

fortalt Søren om deres korte forhold og om, hvordan Thomas pludselig, kort efter Lilys første jul, havde ladet deres familieprojekt falde til jorden som en rådden blomme og var rejst til Sverige, men Søren havde aldrig fundet ud af, præcis hvad der var sket. Anna sagde bare, at Thomas havde fortrudt. Familie var alligevel ikke noget for ham.

Det første lange stykke tid, Søren og Anna var kærester, havde Thomas ikke været en del af deres liv, og Søren havde nydt det. Flere af hans kollegaer på Bellahøj Politistation var i patchworkfamilier, og det var ikke altid let. Hverken praktisk, når ferien skulle planlægges, eller følelsesmæssigt. Hvilke regler gjaldt, og hvem bestemte? Og når der så kom nye børn, blev ligningen virkelig for viderekomne. Søren havde tænkt, at han var heldig med sin pakke. Da han havde mødt Anna, havde Lily været knap tre år og havde ikke set sin far i mere end to, og det havde været nemt at vinde hendes hjerte. Kort efter at Anna og Søren var flyttet sammen i Sørens hus i Humlebæk, meldte Thomas sig imidlertid på banen. Han boede stadig i Stockholm sammen med sin nye kone og deres nye, fælles barn, og han kom derfor kun til København hver tredje måned, hvor han tilbragte en lang lørdag sammen med Lily.

En meget lang lørdag.

Når Thomas parkerede foran huset, gik Søren altid ud og udvekslede ligegyldigheder, mens Anna hjalp Lily i tøjet. Så kom Lily løbende, og hun løb lige forbi Søren og råbte „hej, far", og selvom han havde noteret sig, at Lily aldrig havde Thomas med på sine tegninger, måtte han alligevel altid synke en klump, når hun gik lige forbi ham med sin Svampebob Firkant-taske på ryggen og sit fedtede sovedyr, Bloppen, dinglende i højre hånd og kastede sig i favnen på sin *rigtige* far. Søren så aldrig på Thomas, når Lily omfavnede ham, kun på bøgetræernes skrutnakkede profil bagest i haven, hvor skoven lå. Men han var sikker på, at Thomas sendte ham et triumferende blik.

Indtil for nylig havde Søren været danmarkshistoriens yngste politikommissær, men så var han blevet forfremmet og var

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

nu danmarkshistoriens mest frustrerede vicepolitiinspektør. Han var stadig ansat i Afdelingen for Personfarlig Kriminalitet ved Københavns Politi, Station 3, Bellahøj, bare med en ekstra rombe på reversen, et større kontor og en byrde af papirarbejde, der nu, seks måneder efter forfremmelsen, hang ham ud af halsen. De første måneder havde han kampsvømmet for at nå op på siden af opgaverne, men nu havde han erkendt, at han alligevel aldrig ville hale ind på dem, og havde sat farten ned. Måske lidt for meget ned. Han tilbragte stadig meget tid på sit kontor, også flere timer, end han behøvede, de dage, det var Annas tur til at hente Lily, men han var ikke specielt fordybet. Han tænkte på Anna, han så ud ad vinduet. Han kiggede på fotografiet af Lily, der stod på skrivebordet, og på tegningen, hun havde lavet til ham, der hang på væggen. Han googlede forlorent pindsvin og besluttede, at han fra nu af kun ville lave aftensmad inspireret af dyreriget, når han og Lily spiste aftensmad alene. Forloren hare og pindsvin, fuglereder med is og hvide orme med rød sovs. Interne rapporter, overholdelse af budgetter, ansættelsessamtaler og lønforhandlinger sagde ham ikke en døjt. Det værste var, at han havde frygtet, det ville blive præcis sådan. Rutinepræget. Men Henrik Tejsner, hans ven og kollega, havde forsikret ham om, at en højere rang gav mere frihed. Og nu hvor han havde Lily, ville han gerne have mere fleksibilitet.

Men det var simpelthen løgn.

Det eneste, Søren havde fået, var flere trivielle problemstillinger. F.eks. havde han før jul brugt seks uger med obligatoriske høringer på at nå til bunds i en sag, hvor en medarbejder havde anklaget en anden medarbejder for racistiske udtalelser på toilettet under en fest, og akkurat som sagen endelig var afsluttet, var han blevet bedt om at udarbejde et cirkulære, der klargjorde ledelsens retningslinjer for brug af private mobiltelefoner i arbejdstiden. Han fik spat. Og fandeme om ikke der for nylig var en eller anden, der havde haft held til at negle 80 gram beslaglagt kokain fra kosterrummet i kælderen under Bellahøj, så Søren måtte bruge tre stive uger på en undersøgelse af de interne sikkerhedsforanstaltninger på Politigården, overværet af en tvær embedsmand fra Rigs-

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

politiet. Men det kunne jo være hvem som helst, der havde scoret posen. Rengøringen, en udefra, politidirektøren selv, hvad vidste Søren? Jo, han vidste, at han længtes efter at have hænderne nede i en opklaring, han længtes efter at strikke baglæns.

Søren havde desuden Henrik mistænkt for at have rost stillingen som vicepolitiinspektør uforholdsmæssigt meget for selv at komme i betragtning til stillingen som politikommissær, hvis Søren rykkede op. Og ganske rigtigt. Tre uger efter Sørens forfremmelse var Henrik blevet udnævnt til politikommissær i Efterforskningen i Afdelingen for Personfarlig Kriminalitet.

Søren havde mødt Anna under opklaringen af *campusmordene*, som pressen havde døbt først det bizarre mord på Annas vejleder på Biologisk Institut og få dage senere drabet på hendes bedste ven, Johannes. Han havde forelsket sig hovedkulds i hende og havde ignoreret, at det var uprofessionelt. Til gengæld havde det overhovedet ikke virket gengældt. Da alle implicerede var blevet afhørt, politirapporten var skrevet, og dommen var faldet, vovede Søren at sende Anna en mail og forsigtigt spørge, om hun ville med ud at spise. Hun havde skrevet en mail tilbage bestående af tre bogstaver:

„Nej."

Han havde forbløffet stirret på skærmen og tænkt, at hun virkelig havde et sjældent talent for uvenlighed. Problemet var bare, at han ikke kunne holde op med at tænke på hende. Efter yderligere tre uger og Henriks gode råd om at „glemme den hystade" besluttede han sig for at bestorme hende.

Han gav sig til at opsøge hende under alle mulige og umulige påskud, han fandt på undervejs. Svingede forbi Zoologisk Museum, hvor Anna var begyndt som ph.d.-studerende, med en pose med frokost. Jeg har allerede spist, sagde hun mistroisk, mens han gumlede løs og forsøgte at holde samtalen gående ved at udspørge hende om hendes forskning. Han inviterede hende i biografen hver dag i en uge og fik syv gange nej. Han gav sig til at købe ind i Kvickly på Falkoner Allé, og når han stødte ind i Anna og Lily, udbrød han:

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

„Nej, det var dog pudsigt, at vi bliver ved med at mødes hér," og insisterede på at køre dem hjem bagefter. Intet hjalp, og Anna afveg ikke en tøddel fra sin afmålte facon. Så skruede Søren op for godstoget. Da de stødte ind i hinanden i Kvickly for fjerde gang på en uge, og Søren ikke lagde skjul på, at han havde stået temmelig længe og spioneret bag en hylde med konserves, så Anna opgivende på ham og sagde: „Man skulle tro, du havde bijob som brugsuddeler," og indvilgede i at gå i biografen med ham én gang. Hun holdt hånden op foran ham og viste ham én finger.

Tre biografture senere kyssede de hinanden på Sankt Hans Torv, og weekenden efter gik de i seng sammen. Søren var perpleks af lykke. Han havde aldrig haft sex med en kvinde på den måde før. Anna angreb ham, og når hun var kommet, rullede hun gispende væk fra ham og ville ligge alene. Søren var godt tilfreds med at ligge i rabarberbedet som en udkrokeret kugle, for selvom akten var voldsom og fremmedartet, var det stadig mere intimt end at stå og lure bag en hylde i Kvickly. Men efter et par uger begyndte han at længes efter, at hun lukkede op og lukkede ham ind.

Det skete lige pludselig. En nat blev hun liggende og rullede ikke væk. Søren lå helt stille af bare skræk for at ophæve magien og opdagede, at Anna lå og lyttede opmærksomt til hans hjerte. Det gjorde hun fem stævnemøder i træk, før hun pludselig løftede hånden og lagde den på hans brystkasse.

„Hvad er det her?" spurgte hun lavt. „Er det for sjov, eller mener du det? For jeg kan ikke holde ud … at blive så ulykkelig igen." I mørket var der heldigvis ingen, der kunne se, hvor bredt Søren smilede.

„Anna, jeg er meget forelsket i dig," sagde han.

Der var gået lidt mere end to år. Anna havde købt halvdelen af huset i Humlebæk, de havde skrevet gensidigt testamente, og Søren havde begunstiget Anna på sin pensionsforsikring. Enhver ville se på deres liv og sige: „Nå, du fik hende til sidst, hva', Søren Marhauge?"

Søren var nu ikke så sikker.

Anna var opslugt af sit akademiske arbejde og strøg af

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

sted til universitetet, så snart hun kunne slippe af sted med det. Når hun fortalte om sin forskning, lyste hendes blik. Vertebraters biomekanik gjorde noget for Anna, som Søren ikke formåede. Når hun var hjemme, lå hun ofte på gulvet og tegnede med Lily, mens de hørte lydbøger, eller hun læste i sofaen eller bagte en kage. Hun *var* der, men hun var ikke nærværende, i hvert fald ikke over for ham. Han kom i tvivl om hun virkelig elskede ham.

Bare tanken.

Lily var stadig så lille. Hun ville glemme ham, hvis Anna og han brød med hinanden, mens han aldrig ville kunne glemme Lily. Og så tanken om Anna sammen med en ny mand. Anders T. for eksempel. Annas ph.d.-partner var sidst i tyverne og havde et irriterende ubekymret blik, som om surfboardet lige var blevet parkeret i klitterne, mens der blev udført noget vigtig forskning, inden turen gik videre Annapurna rundt med hullet T-shirt. Søren kunne ikke komme i tanke om en mere latterlig sport end surfing, når man kom fra Danmark.

„Nå, men han tager altså også tit til Australien," havde Anna oplyst.

I begyndelsen havde det fascineret Søren, hvor intenst Anna blev optaget af sine gøremål. Hun forsvandt fuldkommen ind i en bog, og når hun en sjælden gang lavede mad, så gik hun helt over gevind med et eller andet på fransk, der tog flere timer, og fandt alligevel på at kyle hele molevitten i skraldespanden, fordi noget var mislykket. Anna gjorde alt for fuld udblæsning. Han havde genkendt sig selv i hende fra sådan, som han var *før*. Dengang han havde været ét med sit arbejde, og hans privatliv og forholdet til ekskæresten Vibe bare havde været et behageligt baggrundstapet og ikke essensen i hans tilværelse.

Søren var bestemt ikke essensen i Annas liv, var han begyndt at indse. Til gengæld var han selv holdt op med at være optaget af at være politimand eller *vicepolitiinspektør*. Han var kun optaget af Anna og Lily. Det irriterede ham.

Anna og han skændtes meget. Rigtig meget. For meget. De skændtes ikke, når Lily var vågen, men der var kronisk høj-

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

spænding imellem dem, og det kunne eksplodere på et splitsekund. I deres køkken, når Lily sad og så børnefjernsyn inde i stuen, og Anna var kort for hovedet, fordi det hele var blevet lidt for sent. Søren havde aldrig slået en kvinde. Søren havde nærmest aldrig været oppe at skændes med en kvinde. Men Annas facon gjorde ham så ukendt arrig, at han ikke kunne nære sig for at stryge en billedlig tændstik og knipse den i hendes retning, når hun begyndte at surmule og se letantændelig ud. En pyroman kunne ikke have haft større succes. Anna snurrede rundt, når han stak til hende, og så rasende på ham, og så fik han en voldsom trang til at sætte hende på plads. I stedet greb han fat i hende og drejede hende i en halv skrue ind mod sin krop. „Nu slapper du af, det er ikke noget at blive så forpulet sur over," sagde han lavt ind i hendes øre, så Lily ikke hørte det.

Anna reagerede ved at knappe sine bukser op, og han lynede sine ned og trængte dybt ind i hende, det tog ti sekunder, og de måtte for alt i verden ikke overdøve Bamse og Kylling, så Søren sendte al støjen ind i sit hoved. Bagefter sagde de ingenting. De så afvæbnede på hinanden, mens de knappede deres tøj.

Jorden røg.

Bagefter var stemningen et kort øjeblik afladet. Anna skænkede ham et glas vin, Anna strejfede hans nakke, Anna kaldte på Lily, der kom ud i køkkenet med sin dukkevogn og sin lodne spinderlarve Ib i et glas for at sige, at hun var sulten. De spiste, og Ib sad med ved bordet i sit syltetøjsglas ved siden af Lilys tallerken. Søren kunne stadig lugte Anna, når han førte gaflen op til munden, og han havde ingen anelse om, hvad fanden der foregik.

Søren snakkede ikke med nogen om Anna. Han havde heller aldrig snakket med nogen om ekskæresten Vibe, ikke engang da forholdet kollapsede, og de var gået fra hinanden. Henrik punkede ham uafladeligt for det. Henrik var selv gift på tyvende år med Jeanette, og efter en mindre krise, hvor Henrik havde haft en affære, havde de fået redet trådene ud, og nu blev Søren konstant ajourført med, hvor „fucking lækkert det er, det dér brasilianske wax, Jeanette er begyndt

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

på“, og „nu vil hun fandeme ha’ nye babser“ (det havde han hvisket og set helt glad ud). Sidste år havde Henrik endda meddelt, at „så er der sgu en efternøler i ovnen“, selvom de i forvejen havde to teenagepiger, der drev ham til vanvid.

„Hvorfor udveksler vi ikke flere ligegyldigheder om de satans kællinger?“ spurgte Henrik med et stort mandesmil. Og eftersom Søren allerede kendte enhver af Jeanettes ligegyldigheder, spurgte Henrik i virkeligheden, hvorfor Søren aldrig talte om sit og Annas forhold.

„Anna er et ocean,“ prøvede Søren en dag, hvor et skænderi med Anna fra aftenen før stadig sad i ham. Henrik havde betragtet Søren længe og sagt:

„Et ocean? Hvad fanden snakker du om?“

Henrik kaldte Anna for *Tigermis*, og Søren vidste, at prøvede han at forklare, hvad han mente med ocean, ville Henrik kratte i luften med to poter og sige:

„Ahhh, møgkællinger!“

Men Anna var ikke en møgkælling. Hun var force majeure.

Når Søren så Thomas gå med Lily i hånden ned ad flisegangen, vidste han udmærket, hvorfor Thomas havde måttet lade Anna og Lily falde til jorden. Det krævede løvemod at være sammen med Anna, og Thomas havde en overfladisk lethed, der slet ikke kunne holde til Annas jabs.

„Det er spild af krudt, min skat,“ sagde Anna og lagde armene om ham bagfra, når Søren stod og så ned ad stien foran huset.

„Jeg er hendes far,“ mumlede han.

„Faderskab handler ikke om at donere en sædcelle,“ svarede Anna. „Men om de næste 18 år. Selvfølgelig er du Lilys far.“

I begyndelsen af deres forhold havde det været Sørens betingelse. Anna kunne date ham uforpligtende, lige så tosset hun ville, og de kunne sove sammen, når Anna kunne få sine forældre til at passe Lily, men hvis han skulle overnatte, når Lily var hjemme, så gjaldt der andre regler. Hvis han skulle involvere sig i Lily, så skulle det være uden forbehold. Han ville have lov til at holde rigtig meget af Lily, og hun skulle

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

have lov til at turde holde rigtig meget af ham. Det betød, at hvis han og Anna en dag skulle gå fra hinanden, så ville han stadig være i Lilys liv.

Få måneder efter var Anna og Lily flyttet ind i huset i Humlebæk. Søren havde indhegnet vandhullet nederst i haven mod skoven, sat lås på skuret med savklinger og høvle og sat jungletapet op på væggene i det værelse, der skulle være Lilys. På hoveddøren skruede han skiltet med „Marhauge" ud af træet og satte et nyt op.

„Nor & Marhauge," sagde Anna tilfreds. „Det lyder som et håndkantsslag. Utrolig effektivt."

Om formiddagen den 18. marts sad Søren på sit kontor på Bellahøj Station og ventede utålmodigt på nogle svar fra Retsmedicinsk Institut. Obducent Bøje Knudsen havde lovet at vende tilbage til ham allerede i mandags, og nu var det torsdag. Søren var vant til, at det var svært at få fat i Bøje, for han havde vist ikke engang en mobiltelefon, men han plejede at være vaks til e-mails. Nu var han umælende på alle kanaler, og Søren vidste godt hvorfor. En række grove voldtægter i Kødbyen trak på samtlige politiressourcer. Ofrene var unge kvindelige studerende og en af dem endda justitsministerens gudbarn, så sagen fik stor bevågenhed både fra politikere og presse. Da en af pigerne i weekenden tilmed var død af sine kvæstelser, var sagen gået helt bananas, og mandag morgen havde Station City bedt om assistance fra Bellahøj. Det havde de selvfølgelig fået. Så der var gang i butikken. Men Søren havde stadig en uafsluttet sag med en 92-årig kvinde, der var blevet udsat for stump vold i sit hjem under et smykkeindbrud og siden var død på hospitalet. Tyvene var anholdt, så sagen burde være enkel. Men kvindens familie ringede dagligt for at høre, hvornår de kunne få liget udleveret til begravelse, og hvad skulle Søren forklare dem? At Bøje havde for travlt til at sætte en underskrift på et stykke papir? Det lignede ikke Bøje at sjuske med hr. og fru Jensen. Han hadede snobberi. Det havde netop været en af de vigtigste årsager til, at han året i forvejen havde valgt at blive *nedfremmet*, som han

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

selv kaldte det, og havde sagt sit job som statsobducent op for at blive helt almindelig retsmediciner igen.

„Jeg vil bare stå her," havde Bøje sagt, da Søren spurgte til det, „og passe mit gode gamle skalpelarbejde, hvor det ene lig ikke er bedre end det andet. Back to basics, du."

Søren havde været misundelig, men nu lod det alligevel til, at Bøje havde præcis lige så travlt som før, statsobducent eller ej. Søren besluttede, at han måtte en tur omkring Retsmedicinsk Institut, hvis Bøje ikke ringede meget snart.

Sørens humør blev ikke bedre af, at han netop havde overværet en håbløs morgenbriefing, hvor Henrik i en hektisk rodebunke af kontraordrer havde fordelt dagens opgaver. Henrik var stresset og tydeligvis ikke kun over at skulle låne folk ud til Station City. Hans pande glinsede, han var irritabel, og i stedet for at sprede ro og overblik i sin efterforskningsgruppe indgød han usikkerhed. Henrik var ellers selv en god politimand. Han kom ikke med de store geniale gennembrud, men han var en gedigen vandbærer og især god at have med i de situationer, hvor der var brug for en hård nitte. Han kunne tale, så selv stenbroen rødmede, og han havde is i maven, når han var på gaden. Men at gøre ham til leder var en fejl.

Efter opklaringen af *campusmordene* havde Henrik og Sørens venskab for en tid været forandret til det bedre. Det var blevet seriøst, mere langmodigt, mere Søren. Men nu skrumpede den respekt, Søren havde fået for ham, ikke mindst fordi Henrik konstant stak til Søren. Søren var i sin tid som politikommissær blevet landskendt for sin opklaringsmetode *baglæns strikning*, en privat metafor, som Søren på et tidspunkt var kommet for skade at bruge i et interview i *Politiken*. Det havde givet begrebet offentligt liv. Han tog udgangspunkt i mysteriets uigennemskuelighed, havde han forklaret journalisten, og bevægede sig så baglæns ved at trevle det forhåndenværende op. Til sidst var han tilbage ved begyndelsen og vidste for det meste, hvem morderen var. Siden var Søren flere gange stødt på begrebet i avisen. De unge betjente på Politiskolen blev sågar undervist i metoden, og det var han selvfølgelig stolt af. Men det havde også affødt en del interne

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

jokes på stationen, blandt andet havde nogen for nylig sat to korslagte jumbostrikkepinde op over døren ind til Sørens kontor. Det var i sig selv harmløst, men Henrik opfattede de uskyldige jokes som sit carte blanche til konstante drillerier.

„Væk med hæklenåle og andre afdankede efterforskningsstrategier," havde han sagt samme morgen, „og på med vanten, drenge og piger."

Heldigvis havde ingen syntes, det var sjovt.

Uden for arbejdstiden var Henrik imidlertid knap så kæk. Seks måneder tidligere, da Henrik lige var blevet udnævnt til politikommissær, var han i forbindelse med en voldtægtssag i Nordvestkvarteret begyndt at ringe konstant til Søren. Sagen drejede sig om en pige på samme alder som Henriks yngste datter, der var blevet mishandlet så voldsomt, at hun lå i koma. Politiet havde gerningsmandens dna, men da han ikke fandtes i dna-registret, og der stort set ingen andre spor var, stod efterforskningen stille. Det var en hård sag at lægge ud med, især fordi den blev tæt fulgt af pressen. Henrik ringede til Søren i tide og utide for at høre, hvad han skulle stille op. Da pigen kort efter døde, gik pressen amok. „Sådan er det en gang imellem," forsikrede Søren Henrik. „Du har gjort alt, hvad du kan, og nu må du komme videre og se stort på pressens sensationslyst. Den er snart glemt." Søren bildte sig ind, at det havde hjulpet lidt, men alligevel ringede Henrik konstant. „Ja, hej, det er Henrik," var for længst blevet en stående vittighed hjemme hos Søren på Skovvej. Henrik ville bare gerne vide, hvad Søren ville have gjort hér, og hvad Søren havde tænkt om dette og hint, og om Søren virkelig havde været på forkant med samtlige rapporter hele tiden? Det var jo helt latterligt meget papirarbejde. „Du kunne da godt have sagt, at livet som politikommissær var en kronisk stresstilstand. 'Bare klø på?' Det kan du sagtens sige. Du sidder trygt og godt i direktørstolen." „Jamen hvad skal jeg stille op?" havde han anklagende spurgt, da han ringede mandag aften. Han var blevet bedt om at sende fire af sine tolv mænd ind til Station City for at assistere.

„Mens amatørerne går og hygger sig inde i city og kommer på forsiden af *Ekstra Bladet*, sidder jeg og klaprer på com-

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

puter hele dagen," sagde Henrik. „Man skulle jo tro, jeg var sekretær, ikke politikommissær."

„Sådan er det nogle gange, Henrik. Uger med jævnt gang i den, der pludselig bliver afløst af få dage, hvor samtlige forbrydere slår til på én gang, og man hænger vandret i luften. Det må man tage med."

„Jeg har fandeme ikke sovet i fire dage," sagde Henrik. „Det hele kører rundt i mit hoved, når jeg endelig kommer i seng."

Men allerede næste dag havde åbenhjertigheden været væk, og Henrik havde råbt et eller andet pis til Søren tværs gennem lokalet, da han kom om morgenen.

Nu var der stille i de syntetiske korridorer på bagsiden af Station Bellahøj, hvor Afdelingen for Personfarlig Kriminalitet hørte til. Mens Søren ventede på opkaldet fra Retsmedicinsk, gav han sig til lave et lagkagediagram over sit familieliv. Søren hentede Lily i børnehaven tre gange om ugen, senest klokken fire, så Anna kunne blive på Biologisk Institut til sent, og han var sammen med hende hver lørdag, hvor Anna cyklede ind på universitetet for et par timer, som altid blev til klokken syv. Det gav sammenlagt 19,5 time om ugen. Dertil kom den time, han nåede at være sammen med hende hver morgen, altså 24,5 time om ugen, plus det løse, hvor Anna smuttede lidt før eller ringede hjem og sagde, at hun kom senere. Han gav sig til at regne ud, hvor mange timer han var sammen med Anna. De sov sjældent før midnat, og hvis man trak putning, tøjvask og oprydning efter aftensmaden fra, gav det 3,5 time om dagen, minus den tid, de godt nok var sammen i huset, men lavede hver sit, altså „nettosamvær med Anna", skrev han, var lig med 12,5 time i løbet af ugen. Han stirrede på tallet. Hvor var Anna i alle de andre timer? På fakultetet selvfølgelig, hvor hun skrev ph.d. i „Terrestrisk bevægelse og biomekanik hos pattedyr og dinosaurer", som Søren havde lært at sige udenad, når nogen spurgte, hvad hans kæreste lavede. Men hvor var hun helt præcis, når hun var dér? Inde i sit hoved, opslugt, dybt begravet i sit fag, tabt for omverdenen, *liden-*

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

skabeligt tabt for omverdenen. Ved siden af Anders T. og hans veltrænede overarme, der selvfølgelig havde et lommefilosofisk *carpe diem* tatoveret på den ene biceps.

Her sad Søren. Med grå tindinger efterhånden og lidt for rund om livet. Og hvis han ikke snart tog sig gevaldigt sammen, ville han blive kaldt ind på politiinspektør Jørgensens kontor og blive bedt om en forklaring. Hvad laver du egentlig, Søren? Han tog sig i at fantasere om situationen. Så kunne han endelig få sagt det: Jeg vil ikke være chef. Jeg vil gerne ned ad rangstigen, tak. Jeg vil gerne være politimand igen.

Da Bøje endelig ringede, tog det under fem minutter, før der var givet grønt lys til den gamle dames familie. Liget kunne udleveres. Bøje lød presset og lagde på, før Søren kunne nå at brokke sig over den langsomme sagsbehandling. Telefonen ringede med det samme igen. Denne gang var det Henrik.

„Sig mig, har du tabt mobilen i lokummet? Jeg har ringet otte gange. Det er sidste gang, jeg kører med det svin," sagde han. Søren sammensatte makkerparrene, og samme dag havde han sat Henrik sammen med en af afdelingens ældre politimænd, Per Molstrup, lidt for at drille Henrik, for Molstrup var ikke den skarpeste kniv i skuffen. Søren kunne høre Molstrup le i baggrunden.

„Han har spist løgpickles." Molstrup lo endnu højere.

„Var der ellers noget? Jeg har ret travlt."

„Ja, helt sikkert," sagde Henrik. „Han siger, han har ret travlt," meddelte Henrik Molstrup med karikeret høj hvisken. Søren skulle lige til at lægge på.

„Vi holder uden for Biologisk Institut, og …" sagde Henrik.

„Hvad laver I dér?" nåede Søren at sige, så silede alle hans bløddele ned på gulvet. „Er der sket noget med Anna?" Telefonen skramlede.

„Med Anna? Nej, nej. Hey, slap af, jeg ringer sgu da ikke for at fortælle dig, at der er sket noget med Tigermis med dén idiot i baggrunden?" Søren stødte luften ud af lungerne.

„Nå, men hvad så?"

„Vi har fået et opkald. Der hænger en død professor på et kontor oppe på …" Henrik læste op fra et stykke papir. „Immunologisk Afdeling på Biologisk Institut, opgang 4. Hvor

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

fanden er det? Ved du, hvor det er? Vi holder uden for opgangen til Annas afdeling, opgang 1. Vi er faret vild. Og lad være med at bede mig glo efter ambulancen, for den holder lige foran mig, og de kan heller ikke finde det. Kan du ikke få Anna til at komme ud og være Lille Hjælper? Det har hun jo været før."

Søren tastede en sms til Anna. „Gå hen og se ud ad vinduet," skrev han. Til Henrik sagde han:

„Kan jeg få nogle flere detaljer?"

„Jeg ved ikke så meget. Afdelingssekretær Merethe Hermansen ringede 112, og alt, hvad jeg ved, er, at en studerende fandt ham hængende i en krog fra loftet … Nå, nu ser jeg sgu Tigermis. Altid på pletten, når nogen kradser af heromkring. Jeg ringer senere." Før Søren havde nået at sige noget, havde Henrik lagt på.

Søren rejste sig hidsigt. Henrik havde fandengaleme ringet til ham, til sin *overordnede*, for at spørge om vej.

Inde i briefinglokalet stod fadet med morgenkager stadig fremme, men det krævede bare et glimt af Anders T.'s overarme på nethinden at lade kagen ligge. Kaffen på kanden var lunken, men han hældte en kop op og puttede ved en fejl to toppede teskefulde salt i, rørte godt rundt og spyttede så hele molevitten ud på gulvet foran whiteboardet. For helvede! Søren stoppede ved lokummerne på vej tilbage mod sit kontor og spyttede lidt mere i håndvasken.

Henrik havde lokket Søren til at sige ja til stillingen som vicepolitiinspektør, så han selv kunne overtage Sørens stilling som efterforsker. Det var endda, hvad det var. Men at Henrik først ringede til sin chef, fordi han var faret vild, og dernæst lagde på i det sekund, Anna var dukket op – det ville Søren ikke finde sig i. Henrik havde sikkert allerede gloet på Annas røv tre gange og afleveret lige så mange sjofelheder. Henrik var blevet totalt grænseoverskridende. Hvad fanden foregik der?

Søren satte sig på sit kontor og forsøgte at koncentrere sig om sit papirarbejde. To timer senere gav han op og stillede sig frustreret ved vinduet. Til sidst greb han sin jakke, hentede sin tjenestevogn i kælderen under Bellahøj og satte kurs mod

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

Københavns Universitet på Tagensvej. Han var færdig med at blive gjort til grin og især af Henrik.

Sørens forældre døde i en trafikulykke, da han var fem år. Hele sit voksne liv havde han troet, at han havde været alene på ferie hos sin mormor og morfar, da det skete. Det var det, han var blevet fortalt. Først under opklaringen af *campusmordene* et par år tidligere havde han fundet ud af, hvordan det virkelig hang sammen. At han også havde været i bilen, da hans far overså en ubetinget vigepligt og kørte direkte ud i en lastbil. At han havde siddet fastklemt bag i bilen i mere end en time med sine døde forældre, inden det var lykkedes Falck at skære ham fri.

„Ak, de kasser med uforløst lort, man går og gemmer på i sine kælderrum," havde Anna sagt, en dag de talte om fortiden, og bemærkningen havde ramt ham. For hvad betød det egentlig? Ville han i virkeligheden ikke hellere have levet videre i lykkelig uvidenhed om de traumatiske omstændigheder ved hans forældres død? Hvilken forskel gjorde det, at han nu kendte de makabre detaljer? Det kom de jo ikke tilbage til livet af. Han bildte sig ind, at han havde været mere sorgløs, før der var blevet rippet op i alting. Det var en god evne at kunne lægge låg på visse erindringer, havde han sagt til Anna, mest for at provokere. Anna havde til hans store overraskelse givet ham ret.

„Hvor ulogisk det end forekommer," havde hun undrende sagt, „i et moderne samfund, hvor alle går i terapi for at få ryddet op i sindet, så må der være et eller andet biologisk selektionstryk på evnen til at fortrænge, for ellers var den egenskab for længst blevet bortselekteret. Men jeg tror nu alligevel, det for det meste er bedst at få ryddet op i de kælderrum."

Anna var selv stødt på alvorlige hemmeligheder i sin familie under opklaringen af *campusmordene*, men hun virkede forløst og afklaret nu. Hun sås jævnligt med sine forældre i fordragelighed, hun havde masser af energi til sin forskning, og om natten sov hun som en sten, selv de nætter, hvor Søren lå ved siden af og grublede. Hans morforældre, der havde taget sig af ham efter forældrenes død, var nu selv borte, og

han ville aldrig kunne finde ud af, hvorfor de havde valgt at skjule omstændighederne om hans forældres død for ham. Det gav umiddelbart ingen mening, for i alle andre forhold var de kloge og ærlige mennesker. I de første måneder efter at Søren havde fundet ud af, at han havde siddet fast i den forulykkede bil med sine forældre, havde han halvhjertet forsøgt at forfølge sagen, og som en ynkelig detektiv havde han rystet sine morforældres bøger én for én for måske at finde et hemmeligt brev med en forkromet forklaring. Han havde omhyggeligt gennemgået kasserne på loftet i morforældrenes hus på Snerlevej i Vangede, inden han havde lejet huset ud. Takket være politiets adgang til folkeregistret havde han sågar trawlet minutiøst igennem de Marhaugeske familieoptegnelser, men han havde ikke fundet noget. Til sidst havde han besluttet, at nu var han også forløst og afklaret.

„Er du sikker?" havde Anna spurgt.

„Ja," havde han svaret. „Helt sikker."

Det tog Søren tre minutter at nå fra Bellahøj Politistation til Biologisk Institut, for han satte sirenen til og strøg igennem den vigende trafik, fast besluttet på at give Henrik en opsang og lave politiarbejdet ordentligt. Han parkerede i gården foran Biologisk Institut, hvor en samling mennesker stadig stod og kiggede nysgerrigt på ambulancen og Henriks iøjnefaldende patruljevogn. Søren måtte spørge en af tilskuerne om vej og fik at vide, at han „bare skulle gå derind, op på tredje sal, over gangbroen, ned på anden sal og her tage første dør på anden hånd, og ikke indgangen til Zoologisk Museum, men døren overfor, og så var Kristian Storms kontor helt nede for enden af gangen." Søren sagde tak og bandede indvendigt. Til trods for Biologisk Instituts labyrintagtige arkitektur spredte rygterne sig tilsyneladende hurtigere end i en frisørsalon.

Søren stormede op ad trappen med en ny vished i kroppen: Vicepolitiinspektør eller ej, han var færdig med at sidde på kontor.

Da Søren trådte ind på Immunologisk Afdeling, fik han med det samme øje på politiets røde og hvide afspærringsstrimler

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

og gik med raske skridt ned ad fordelingsgangen mod det, han kunne regne ud måtte være indgangen til den afdøde professors kontor. Hvor var hans kollegaer? På vejen passerede han en åbentstående dør og nikkede kort til en mand, der sad bag et skrivebord. *Thor Albert Knudsen* læste Søren på et skilt. Han så, at der sad et par yngre fyre og piger på nogle stole omkring hans skrivebord. Alle så meget nedtrykte ud.

Da Søren var fremme ved det afspærrede kontor, stillede han sig i god afstand fra døråbningen, bevidst om at han var i civil og ikke kunne træde ind på selve findestedet. Til hans store overraskelse var der kun to personer i det afspærrede kontor, tekniker Lars Hviid, iført beskyttelsestøj og med et kamera i hånden, og Henrik, der stod med ryggen til, iført overtræksko og mundbind, men uden den obligatoriske engangsdragt.

„Vi skriver selvfølgelig 'mistænkeligt dødsfald'," tænkte Henrik højt „men hvis du spørger mig, er det ikke en skid mistænkeligt, giver du mig ret?" Lars Hviid nikkede. Hviid var relativt ny på Bellahøj, og allerede ved jobsamtalen havde Søren bemærket, at han lignede en, der lige var blevet tørret i rumpen af sin mor, selvom der faktisk stod årgang 1983 i hans papirer. Han kiggede næsegrus beundrende på Henrik, og Henrik elskede det.

„Nej, hvis du spørger mig, har nørden her begået selvmord," sagde Henrik. „Og hvad fjerner den sidste rest af tvivl, lille Hviid? Afskedsbrevet." Henrik tog en sikringspose op af en kasse med flere forskellige sikrede effekter og viftede belærende med den. Nu fik Hviid øje på Søren, og hans blik flakkede.

„Og hvad skal computeren så nu?" fortsatte Henrik. „Kom så, lille Hviid, du ved det godt … Hallo?" Henrik fulgte Lars Hviids ukoncentrerede blik og fik øje på Søren.

„Hej, Søren," sagde han paf. „Hvad fanden laver du her?"

„Hvorfor har du ikke dragt på?" spurgte Søren. „Og hvor er liget?"

„Liget blev kørt til Retsmedicinsk for tre kvarter siden. Men hvad laver du her?" gentog Henrik.

„For *tre kvarter* siden?" brølede Søren. „Hvordan fanden

kan I allerede have været færdige med findestedsundersøgelserne for tre kvarter siden? Er der blevet foretaget ligsyn?"

„Hvad fanden tror du selv?" spurgte Henrik surt. „Tror du, vi er amatører?"

„Ja," sagde Søren bare.

Senere samme dag blev Søren kaldt ind på politiinspektør Jørgensens kontor. Henrik var allerede derinde og så olm ud. Siden de havde forladt Biologisk Institut, havde han ringet fire gange til Sørens mobiltelefon. Til sidst havde Søren slukket den.

„Først sagen. Kort opsummering," sagde Jørgensen og nikkede til Henrik, der rømmede sig. Søren var kendt i hele politikredsen for at være uovertruffen i den vigtige politidisciplin *kort opsummering*. Den dag, Henrik var blevet forfremmet til politikommissær, havde han fået en øl eller to for meget og havde sagt, at han havde tænkt sig at smadre Søren i alle discipliner, *især* opsummering. Nu smilede Søren sukkersødt, og Henrik rømmede sig igen.

„Afdøde er en mand midt i 60'erne, som vi har fået bekræftet er professor i immunologi Kristian Storm, der har været ansat ved Københavns Universitet siden 1982. Afdøde blev fundet hængt i en strik fastgjort til lampekrogen i loftet, og på skrivebordet fandt vi et afskedsbrev, hvor han tilstår, at han har begået videnskabelig uredelighed og beder om tilgivelse. Der lå desuden et fotografi i en smadret ramme på gulvet, som vi har fået bekræftet er et portræt af Storm og to protegéer. Tekniker Lars Hviid vurderede umiddelbart, at Kristian Storm har været død i 14-15 timer, altså siden et sted mellem 19.30 og 20.30 i går, onsdag den 17. marts, men det får vi bekræftet, så snart Bøje Knudsen får set på liget. Efter de indledende afhøringer af Kristian Storms kollegaer er det billede, vi har fået af professoren, følgende: Professionelt var han internationalt berømt og berygtet for sine kontroversielle synspunkter, mens han internt på universitetet var afholdt for sit engagement og sin venlighed over for sine studerende. Men jeg havde en interessant samtale med lektor Thor Albert Knudsen i dag. Han har arbejdet sammen med Kristian Storm i mange år, og han

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

fortalte mig, at Kristian Storm for nylig er blevet anklaget for videnskabelig uredelighed, og at sagen i øjeblikket bliver vurderet i … øh," Henrik kiggede på en seddel, han havde i hånden, „UVVU, som er en forkortelse af *Udvalgene Vedrørende Videnskabelig Uredelighed*. Det drejer sig om nogle forskningsresultater, som Storm og en af hans specialestuderende har offentliggjort sidste år i september. Anklageren er anonym." Henrik kiggede igen på sin seddel. „Thor Albert Knudsen er ikke i tvivl om, at sagen tærede på Kristian Storm, og at det ville være et afsindigt nederlag for ham at blive dømt. Så Storm var måske en succes udadtil, vellidt og respekteret og alt det der, men i virkeligheden stod han foran sin karrieres helt store fallit. Det afskedsbrev, vi fandt, bekræfter Thor Albert Knudsens teori. Det er én lang klagesang om, at han har svigtet sine kollegaer, og at han håber, at hans studerende kan tilgive ham. Thor fortalte mig også, at Storms far begik selvmord tilbage i 1980'erne, så det ligger åbenbart i familien. Desuden er Steen allerede vendt tilbage angående Storms computer. Det plejer jo at tage et par dage for ham at pløje hele harddisken igennem, men den var tom. Storm har personligt slettet rub og stub klokken 20.02 onsdag aften. Hvis jeg skal være helt ærlig, mener jeg ikke, der er mange ben i den sag: Kristian Storm har begået selvmord."

„Har du talt med Kristian Storms studerende?" spurgte Søren. „Og har du talt med det teknisk-administrative personale?"

„Nu er du jo ikke den eneste, der har gået på Politiskolen, vel? Så ja, jeg har talt med dem, jeg synes var relevante. Men der må være grænser for, hvor mange af politiets ressourcer vi skal fyre af på en sag, der ligger lige til højrebenet."

„Godt arbejde, Tejsner," sagde politiinspektør Jørgensen tilfreds. „Og du har ret. Ressourcerne skal bruges der, hvor det er nødvendigt. Vi har ikke for mange af dem. Hvor mange dage har du brug for?"

„Højst tre," sagde Henrik. „Jeg mangler at snakke med Trine Rønn, der fandt Kristian Storm, for hun var så chokeret, at hun måtte en tur omkring Traume. Så hende ringer jeg til i morgen. Så snart Bøje får sig nosset sammen til at få kigget

på liget, får jeg skrevet rapporten, og så er den skid slået. Så senest tirsdag morgen."

„Mandag morgen," sagde Jørgensen. „To dage er nok, medmindre der dukker noget op, men så må du komme ind, okay?"

Henrik nikkede. Søren skummede. Nu manglede Henrik bare at sætte et rødkindet æble på Jørgensens bord.

„Godt," sagde Jørgensen og så over sin brillekant, først på Søren, så på Henrik. „Så kommer vi til det interne problem på Rød Stue. Som er?"

„Adskillige timer efter at vi var ankommet til Immunologisk Afdeling, kom Søren brasende," skyndte Henrik sig at sige. „But why? Der var styr på sagerne. Alt var dokumenteret og forseglet, vi havde sikret afskedsbrevet, og vi havde for længst sendt afdøde til Retsmedicinsk. Søren er min overordnede og har ret til at besigtige ethvert findested, men jeg bryder mig sgu ikke om at få flået stjernerne af reversen foran mine egne medarbejdere. Og prøv lige at forestille jer, hvad der ville være sket, hvis jeg for bare et halvt år siden var trampet ind og havde forstyrret Marhauges håndarbejde, hold da op." Henrik slog sig på låret.

Jørgensen nikkede længe og så på Søren:

„Hvad siger du?"

„Jeg siger op."

„Hvad?" Både Henrik og Jørgensen stirrede på Søren.

„Hold nu kæft. Selvfølgelig siger du ikke op," sagde Henrik.

„Jo. Jeg siger op," gentog Søren. „Jeg er træt af kontorarbejde. Jeg er træt af personaleansvar. Jeg er træt af uendelige rapporter og planlægning af andres interessante opgaver. Det var en fejl, at jeg troppede op på universitetet i dag. Undskyld." Søren så hvast på Henrik. „Men ta' det som et tegn på, at hele konceptet er sygt. Jeg er politimand, ikke en eller anden … kontormus, der har tid til at sidde og google kort for dig."

„Aj, Søren, for fanden …" begyndte Henrik og slog ud med armene, men Søren havde allerede åbnet døren og nikkede til Jørgensen. Et stykke nede ad gangen hørte han Jørgensen sige:

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

„Rolig nu, Tejsner, lad ham køle ned," og Søren måtte undertrykke en pludselig trang til at vende sig om og sige: „Fuck dig" til sin chef.

To timer senere havde Søren underskrevet sin opsigelse, tømt sit kontor for personlige ejendele, fyldt en kasse med diverse papirer og kopieret de uafsluttede rapporter over på en USB-nøgle og lagt den i Jørgensens dueslag sammen med sit politiskilt. Han havde sat to halvdøde potteplanter på sin sekretær, Lindas, bord og afleveret sit tjenestevåben på personalekontoret. Nu så han på uret. Klokken var kvart over tre, og det passede perfekt med at hente Lily.

Uden for politigården stoppede Søren brat op. Foråret havde været iskoldt. Nu var det med lidt god vilje tocifrede plusgrader, og dér hang solen.

Søren glædede sig hele vejen fra parkeringspladsen hen til børnehaven til det nåleprik i tiden, hvor Lily fik øje på ham. Når hun slap alt, hvad hun havde i hænderne, og fløj ham om halsen. Tusind små, vidunderlige, beskidte udendørsdufte i hans næsebor, den lille ånde, Lily. I dag var hun ikke på legepladsen, som hun plejede, så han gik ind i børnehaven. Pædagogen på Lilys stue så overrasket på ham. Lily havde fået feber, og Anna havde hentet hende klokken to. De havde ringet til ham, fordi det stod i bogen, at det var ham, der hentede, men han havde ikke svaret?

Søren kiggede på sin telefon, da han gik tilbage mod bilen. Shit, han havde glemt, at han havde slukket den for at undgå Henriks opkald. Da han tændte den, var der seks ubesvarede opkald og en sms fra Anna: „Forstår ikke, hvor du er, men en af os bliver nødt til at hente Lily, for de har ringet fra Kålormen og sagt, at hun er syg. Hvis jeg ikke hører fra dig i løbet af et kvarter, så tager jeg op og henter hende. Men kuk kuk, cool hvis du ringer, ikke? Der var jo lige den der ansøgning, du ved nok …" Hun lød ikke sur, men Søren vidste, at hun minimum var småirriteret.

Han låste sig ind i deres hus i Humlebæk, og Lily kom løbende ud i entréen. Hun virkede ikke specielt syg, allerhøjst

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

lidt varm, men hun havde et fint net af blegrøde knopper på kinder, overkrop og arme.

„Jeg har røde hunde, og jeg smitter," sagde hun stolt. Søren knælede ned og gned sin næse mod knopperne og sagde, at når hun havde sådan nogle fine prikker, så ville han også have dem.

„Jeg må ikke komme i børnehave, før de er helt væk," sagde Lily tilfreds.

Anna sad i sofaen i stuen med sin laptop i skødet og arbejdede. Lily var ved at se en film.

„Sorry," sagde Søren og kyssede Annas pande. „Jeg har haft min mobil slukket."

„Okay," sagde hun. „Jeg undrede mig bare, for vi aftalte jo i morges, at du skulle hente i dag. Men anyway. Lily har … røde hunde. Det er rigtig dårlig timing, for Anders T. og jeg *skal* bare have den ansøgning færdig." Nu så hun pludselig spørgende på Søren. „Jeg måtte jo hjælpe Henrik med at finde op på Immunologisk Afdeling tidligere i dag. Er det rigtigt, at Kristian Storm har begået selvmord?"

Søren satte sig på kanten af sofaen, og Lily kravlede omgående op på hans skød og gav sig til at mosle rundt. Han ville gerne udfritte Anna om Kristian Storm, men ikke foran Lily.

„Åh, Lily," sagde han henkastet. „Jeg har sådan savnet Ib i dag."

„Nej, du har da ej," grinede Lily.

„Jo, jeg har. Kunne du ikke lige gå ind og hente det lille kræ, så jeg kan give ham en krammer?"

„Arj, man kan da ikke kramme larver, de bliver jo helt flade," sagde hun, men hoppede ned fra hans skød og løb ind på sit værelse. Da hun var uden for hørevidde, kunne de tale. Anna kendte udmærket Kristian Storm.

„Jeg har haft ham som gæstelærer på overbygningen flere gange," sagde hun, „han var en inspirerende forelæser. Han var desuden lidt af en celeb, hvis man kan kalde en videnskabsmand det. Han havde en lang publikationsliste og et hav af … dedikerede disciple, kan man vel roligt kalde dem. Thor Albert Knudsen for eksempel, den yngste lektor på Københavns Uni-

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

versitet nogen sinde. Han var atten, da han kom ind på biologistudiet, tyve, da han begyndte at gå til hånde hos Storm på Immunologisk Afdeling, senere skrev han selvfølgelig speciale og ph.d. under Storm og blev til sidst, som den yngste nogensinde, ansat som lektor på Immunologisk Afdeling. Kristian Storm er kendt for at udklække topforskere, men også for kun at interessere sig for sin egen forskning. Han var vist lidt småfanatisk, især med sin forskning i Afrika. Han vejledte kun studerende, der interesserede sig for det samme som ham. Hey, jeg har faktisk lige læst et stort portræt af ham, i *Weekendavisen*. I forrige weekend, tror jeg, det var. Har du smidt aviserne ud?" Søren rejste sig og gav sig til at bladre igennem kurven ved siden af brændeovnen.

„Han var dybt involveret i et vaccine-forskningsprojekt i Vestafrika og rejste konstant frem og tilbage mellem København og Guinea … Guinea-et-eller-andet." Hun hev sin laptop hen til sig og vendte kort blikket mod skærmen. „Guinea-Bissau, og forskningsprojektet hedder … *Belem Health Project*, opkaldt efter den bydel, hvor forskerstationen ligger. Storm er åbenbart raget uklar med den halve forskerverden inden for immunologi, fordi han påstår, at nogle af de vacciner, WHO anbefaler, ikke er helt uproblematiske. Han hævder ligefrem, at de slår masser af børn ihjel. Han var en af de der ildsjæle, der tror, de kan redde Afrika. Fandt du avisen?" Søren rystede på hovedet, og Anna skiftede emne:

„Puha, da jeg stod der i dag, kom det hele ligesom tilbage fra dengang, hvor jeg fandt Helland død. Og syret nok kender jeg endda hende, der fandt Storm! Trine Rønn. Vi havde terrestrisk økologi sammen. Hun må være totalt i chok. Folk har ikke talt om andet hele dagen. Anders T. og mig fik ikke skrevet en linje på ansøgningen. Folk strømmede ind på vores kontor og ville snakke om det, der er sket. Midt i det hele ringede børnehaven, og jeg prøvede at få fat i dig."

I det samme kom Lily tilbage, og tårerne trillede ned ad hendes kinder.

„Ib er væk," græd hun. „Men jeg forstår bare ikke hvordan. Låget er stadigvæk på, men han er virkelig væk!" Lily rakte glasset frem mod Søren, som kiggede undersøgende ef-

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

ter den psykedelisk grønne larve mellem æblebladene. Han rystede glasset let.

„Han er ikke væk, lille skat," sagde han roligt. „Han er dér. Han har forpuppet sig."

„Forputtet?"

„Forpuppet. Det kan din mor forklare dig." Søren satte Lily op i sofaen ved siden af Anna og rejste sig for at hænge sin jakke ud i gangen. I døren vendte han sig og sagde:

„Vi behøver for resten ikke diskutere, hvem der skal passe Lily, indtil hun er rask. Du kan bare tage ind på fakultetet, lige så tosset du vil. Jeg passer hende." Anna lignede et spørgsmålstegn, men da Søren sagde: „Jeg har sagt op", lignede hun et udråbstegn.

Da Lily var puttet den aften, gik Søren igennem stuen og så på virvaret af legetøj, tidsskrifter, opslagsværker og tøj. Han orkede ikke at rydde op og lod sig dumpe ned på sofaen. Anna var taget tilbage til universitetet, efter hun havde talt i telefon med Anders T.

„Bare et par timer," sagde hun til Søren, før hun tog af sted. „Jeg er tilbage inden klokken 23." Hun havde ladet sin laptop ligge på sofaen, og da Søren ville flytte den for at sidde bedre, slog han den ud af dvaletilstanden. Anna havde en masse hjemmesider åbne. Hun havde tilsyneladende været inde at læse om infektionssygdomme på Kristian Storms hjemmeside, www.belem.org.

„Jo mere man bliver eksponeret for smitte, jo mere syg bliver man af sygdommen," læste Søren. „Derfor er infektionstrykket meget værre i lavindkomstlandene end i industrilandene, for i lavindkomstlandene sover mange mennesker, særligt børn, op og ned ad hinanden på meget lidt plads."

Interessant, tænkte Søren. Han havde altid troet, at man blev lige syg uanset om man blev udsat for én smittebacille eller ti tusind. Pludselig forstod han ideen med at vaccinere hele befolkninger. Han havde tit hørt begrebet „flokkens immunitet" og aldrig helt forstået, hvad det betød, men nu faldt tiøren. Hvis målet var at vaccinere hele flokken, så den blev immun, ville selv eventuelle uvaccinerede individer få fordel,

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

fordi der ville blive færre og færre at blive smittet af, og i det lange løb betød det, at sygdommen forsvandt. Genialt. Søren læste interesseret en artikel om moderne udbrud af ellers udryddede sygdomme. Det skete ofte i akademiske bymiljøer i den vestlige verden, hvor moderne forældre egenhændigt besluttede sig for ikke at vaccinere deres børn. Søren havde aldrig før tænkt på, hvor stort et medmenneskeligt ansvar der lå i de små nålestik.

Anna havde desuden googlet „glemte MFR-vaccinen", kunne Søren se, men det så ud til kun at have givet ubrugelige hits. Hun havde også været inde på Statens Serum Instituts hjemmeside for at læse om røde hunde. „Røde hunde skyldes infektion med rubellavirus," læste Søren. „Efter indførelsen af MFR-vaccinationsprogrammet er røde hunde imidlertid næsten udryddet i Danmark."

Nå. Gad vide, hvor Lily så havde fået dem fra?

Søren kunne se, at Anna havde googlet billeder af „røde hunde og udslæt", og ved at sammenligne med hvor heftigt udslættet kunne være, kunne han regne ud, at Lily kun var en lille smule syg. Altså havde hun kun været udsat for smitte i kort tid, kunne han med sin nye viden konkludere. Måske fordi hun gik i en børnehave, hvor børnene var så meget udendørs? Da Lily var begyndt i Kålormen, havde Søren læst på hjemmesiden, at de børn, der løb rundt i det fri, var mindre syge end andre børn. Nu forstod han hvorfor. Når man hang med hovedet nedad i en gren det meste af dagen, blev der udvekslet færre baciller.

Søren skulle pludselig styre sig for ikke at kigge i Annas indbakke og skyndte sig at klappe laptoppen sammen.

I det samme ringede Henrik. Søren stirrede på displayet og overvejede at lade opkaldet gå på telefonsvarer, men før han vidste af det, havde han taget den.

„Hvad fanden skete der lige i dag?" ville Henrik vide. „Du var ikke seriøs, var du? Come on, mand, vær nu ikke så …"

„Jeg kunne ikke være mere seriøs. Jeg har givet Jørgensen min opsigelse," sagde Søren.

„Ja, det ved jeg sgu godt. Alle på hele Bella ved det. Men du mener det da ikke alvorligt? Gør du?"

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

„Jo," sagde Søren bare.

„Jeg er altså pisseglad for det her job, Søren. Jeanette er også pisseglad for det her job."

„Jeg er ikke ude på at stjæle dit job, Henrik. Bare rolig. Jørgensen ville desuden få et hyr med fagforeningen. Jeg har jo for længst skrevet under på min nye kontrakt med politiet, og det samme har du. Det er jo ikke et bilkort, vi sådan lige kan bytte tilbage."

„Og tænk engang, hvis Henrik Tejsner faktisk har fortjent det her job," sagde Henrik sarkastisk.

„Du er en god politimand, Henrik," sagde Søren fredeligt. „Men du er en chokerende dårlig chef. Det er jo meningen, du skal lede din efterforskningsgruppe." Ikke bruge dem som tribune for dine egne præstationer. Det sidste sagde han nu ikke. Der var stille i den anden ende. Søren skulle lige til at sige farvel, da Henrik sagde:

„Jeg har lige talt med hende Trine Rønn, hende, der fandt Kristian Storm. Hun vil ikke høre tale om selvmord og er ligeglad med, at vi har både et afskedsbrev og motiv. Hun hidsede sig totalt op og sagde, at 'politiet *skal* undersøge det her ordentligt, *alle* spor, *alle* detaljer'. Rent drama."

„Var du ude hos hende?" spurgte Søren.

„Næh, jeg ringede fra min gode stol. Ressourcer, du ved. Du hørte Jørgensen." Henrik grinede. „Men giver du mig ikke ret? At påstå, at det dødsfald er mere og andet end selvmord, er da rent drama, ikk'?"

Søren tænkte sig lidt om.

„Jo," sagde han så. „Men jeg ville nok alligevel tage ud og tale med hende … og prøve at danne mig et indtryk af, hvem Kristian Storm var, både som menneske og som forsker. Anna har fortalt mig, at der var delte meninger om ham. På den ene side havde han ventelister til sine specialestuderende og ph.d.-stipendiater og havde efter sigende en skare af dedikerede studerende omkring sig, på den anden side havde han ry for at være ret besat af at promovere sin egen forskning og har nok ikke altid været lige populær blandt sine kollegaer, hverken herhjemme eller internationalt. Jeg ville personligt kaste et blik eller to på den modsætning og måske også tjekke

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

op på det med hans fars selvmord. Bare lade det hele simre en dag eller to. Men hvis der ikke dukker noget op, så ville jeg også arkivere sagen som selvmord." Henrik kom med små bekræftende lyde.

„Det var godt at snakke med dig," sagde han. „Jeg ringer snart igen, ikk'? Og overvej lige en ekstra gang. Man kan tage manden ud af politiet, men man kan ikke sådan tage politiet ud af manden, eller hvad det nu hedder … Du har sgu givet Jørgensen mindst ti nye grå hår."

„Det er fint nok," sagde Søren. „Jeg har forskellige ting, jeg godt vil tænke lidt over."

„Er alt okay med dig og Tigermis?"

„Fint. Alt er fint."

„Hov, for resten, der var noget andet, jeg ville fortælle dig … Jeg var ude ved et andet selvmord i morges. Ude i Vangede …"

Pludselig stod Lily søvndrukken i døråbningen, og Søren kunne se, hun havde tisset i bukserne. Han havde glemt at give hende natble på.

„Jeg bliver nødt til at løbe. Lily er vågen, og …"

„Ja, så må du sgu ind og gi' bryst, ha ha," sagde Henrik.

Idiot.

Da Søren vågnede næste morgen, lå Lily og sov ved siden af ham i dobbeltsengen. Anna var ingen steder at se. Søren lagde hånden på Lilys pande og kunne mærke en let, sitrende varme stå ud af huden. Han tog dynen af hende, for at hun ikke skulle koge over, og sjoskede ned i stuen, hvor han fandt Anna sovende på sofaen. Hun vågnede med et spjæt, da Søren trådte på et stykke legetøj på vej ud i køkkenet.

„Hej," gabte hun.

„Hvornår kom du hjem?" spurgte han, mens han lavede kaffe.

„Først klokken et." Anna var fulgt efter ham og stod i døråbningen med en af gæstedynerne slået om sin krop. „Det trak ud. Der skete noget …" Sørens hjerte begyndte at hamre. Han vidste, det ville ske før eller siden. Han kendte Anders

T.'s type. Anna kom ind i køkkenet og snuppede den kop kaffe, han lige havde lavet.

„Jeg skal nok fortælle dig om det," sagde hun roligt, „men først skal jeg altså lige høre, om du mente det alvorligt, at du har sagt op?"

„Ja, det mente jeg alvorligt." Søren stod med ryggen til hende.

„Men hvorfor?"

„Jeg har altid været glad for mit arbejde, Anna. Jeg har altid *været* mit arbejde. Indtil nu. Nu giver det ingen mening at køre ind på Bellahøj," sagde han uden at vende sig. „Jeg skulle aldrig have sagt ja til det job. Jeg er blevet pseudopolitimand. Men det er ikke kun det. Det er …"

„Jeg vidste, du ikke ville egne dig til at sidde bag et skrivebord," sagde Anna. „Jeg vidste det!" Pludselig stod hun lige bag ham, og Søren kunne mærke hendes arme om sig.

„Søren, jeg bliver altså nødt til at snakke med dig om noget," sagde hun, og Søren lukkede øjnene.

„Trine Rønn, hende, der fandt Storm død, ringede til mig i går aftes og sagde, at hun gerne ville snakke med mig. Jeg sagde, at jeg var inde på fakultetet, og at hun bare kunne komme forbi, men hun turde ikke, sagde hun. Så jeg mødte hende på en bar i Blågårdsgade. Det var derfor, jeg kom så sent hjem. Hun er fuldkommen i chok, Søren. Hun rystede på hænderne og var helt ude af den. Hun havde brug for at tale med nogen, der havde prøvet noget lignende, sagde hun. Hun ville vide, hvornår chokket fortog sig. Så først snakkede vi bare om, hvad der var sket. Men så sagde hun pludselig, at det er helt sikkert, at Kristian Storm ikke har begået selvmord."

„Men måske kendte denne Trine ikke Storm så godt, som hun selv troede?" Søren vendte sig om mod Anna og trak hende lettet ind til sig. Anna vristede sig fri.

„Søren, der mangler en kasse med dokumenter fra Storms kontor. Det er Storms forskning fra Guinea-Bissau, og Trine siger, at Nobelprisen er i den kasse. Den mest epokegørende opdagelse inden for immunologi, siden vaccinen blev op-

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

fundet i slutningen af 1700-tallet, intet mindre. Trine siger, at Storm netop er kommet hjem fra Guinea-Bissau med de allersidste optegnelser efter fem års arbejde. Det giver ingen mening, at han *nu*, hvor han endelig er i mål, skulle have taget sit liv. Han stod foran et stort fagligt gennembrud."

„Det skal hun sige til Henrik, eller hvem der kommer til at afhøre hende," afbrød han. „Hvornår tog Anders T. hjem i går? Blev I færdige med ansøgningen?"

„Lad være med at skifte emne," sagde Anna. „Trine *har* sagt det til Henrik. Eller det vil sige: I går, da politiet frigav Storms kontor, gik hun derind for at redde kassen i sikkerhed, men den var væk. Hun ringede til Henrik med det samme for at spørge, om politiet havde beslaglagt en kasse, og for at gøre opmærksom på, hvor værdifuld den er. Men I havde ikke beslaglagt nogen kasse, sagde Henrik. Desuden er hun slet ikke blevet ordentligt afhørt. Trine er sikker på, at Kristian Storm er blevet myrdet, Søren. Henrik havde åbenbart ladet skinne igennem i går, at politiet betragter UVVU's anklage mod Storm som hans motiv til selvmordet, men Trine siger, at det er nonsens. Storm var skråt op ligeglad med, hvad andre forskere syntes om ham. Som i græskkatolsk skråt op ligeglad, siger Trine."

„Okay, det var mange konklusioner på én gang," sagde Søren.

„Trine kendte Storm rigtig godt, Søren! De arbejdede tæt sammen, især de seneste par måneder, fordi Storms sædvanlige assistent er sygemeldt. Trine har været lidt ude af det hele, fordi hun har haft barsel, men hun har været tilbage på afdelingen siden jul. Tror du ikke, Trine ville have haft det bare en lille smule på fornemmelsen, hvis han havde tænkt sig at begå selvmord? Og hvor er kassen?"

I det samme stod Lily i døren, og Anna tav.

„Jeg vil godt se tegnefilm," sagde hun.

„All right," sagde Søren over skuldrene til Anna. „Jeg kigger på det. Jeg ved bare ikke, hvor langt jeg kommer uden skilt, ærlig talt. Kom så, tøsen, så sætter jeg en tegnefilm på." Søren løftede Lily op og bar hende ind i stuen.

„Kan du da ikke finde dit politiskilt?" spurgte Lily bekymret. Hvor mange gange havde hun ikke fået at vide, at hun

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

ikke måtte lege med det, fordi Søren så ville få skældud af en, der hed Jørgensen?

„Jeg kom til at vaske det i går," sagde Søren. „Sammen med dine tissebukser."

„Hvad skete der så?"

„Så blev det helt lille."

„Må jeg så godt få det til mine Sylvanians?" ville Lily vide.

„Måske," sagde Søren.

Det blev over middag den fredag, før Anna kørte ind på fakultetet for at mødes med Anders T., mens Søren og Lily lå i hver sin ende af sofaen og så *Totoro*. Lily havde ikke specielt høj feber og rigelig appetit til at spise rundstykker med tandsmør og pålægschokolade. Klokken lidt i to vågnede Søren op til rulleteksterne og stod op for at tage et bad. Da han havde taget rent tøj på, gik han ind til Lily, der var gået i gang med at tegne.

„Vi er da ikke særlig syge, er vi vel?" sagde han.

„Jeg er meget syg," sagde Lily bestemt.

„For syg til at tage på Zoologisk Museum og spise hotdogs bagefter?" Lily spidsede munden, mens hun overvejede sagen nøje.

„Nej," sagde hun. „Det er jeg ikke for syg til. Men hvad hvis mor ser os?"

„Det gør hun ikke," sagde Søren bestemt. „Hun sidder jo i en helt anden bygning. Desuden er det godt for små biologer at gå meget tit på Zoologisk Museum. Tænk på alt det, de lærer."

Søren og Lily gik på Zoologisk Museum sammen for 110. gang. De rørte først ved isbræen, der kom ud af væggen, så inspicerede de alle Lilys yndlingsmontrer, spiste to franske hotdogs i kantinen og afsluttede i evolutionssalen, hvor Lily betuttet holdt afstand til de to menneskeskeletter.

„Er de ægte?" hviskede hun, men Søren forsikrede hende for 110. gang om, at de var lavet af plastik. Til sidst tog de elevatoren ned til stueetagen, hvor de osede i butikken, mens Søren diskret tog bestik af de døre, han kunne se. Den ene

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

var døren til toilettet, og på den anden stod der „Københavns Universitet, ingen adgang for offentligheden“. Mens Lily så på alle de farvestrålende dimser og dutter, trykkede Søren forsigtigt håndtaget ned. Der var måske nok forbudt for offentligheden, men døren var ikke låst.

„Må jeg gerne få den her?“ spurgte Lily og holdt en hoppebold med en giftgrøn frø indeni frem mod Søren.

„Ja, du må,“ sagde Søren, og sammen gik de op for at betale.

„Og den her også?“ Lily prøvede lykken og havde grebet fat i en vilkårlig bamse, der tilfældigvis var plys-pyton i fuld størrelse.

„Nej, ikke den.“

„Okay,“ sagde Lily og lagde slangen tilbage. De betalte for hoppebolden.

„Kom, nu skal vi tisse,“ sagde Søren og trak Lily med hen mod toiletterne.

„Men jeg skal ikke tisse,“ sagde Lily højt.

„Jo, det er bedre at tisse af,“ sagde Søren, lige så højt.

„Aj altså,“ sagde Lily endnu højere.

Ekspedienten, der havde holdt sporadisk øje med dem over sin halvbrille, så nu ned i nogle papirer, der lå på disken. Og i et snuptag tog Søren Lily op på armen og gik ind ad den ulåste dør.

„Hvad skal vi her?“ sagde Lily forarget, og Søren hviskede:

„Shy, vi skal fange en tyv.“

„En tyv?“ udbrød Lily, og Søren skottede mod døren ind til museet, men ingen kom styrtende efter dem.

„Ja,“ sagde Søren, „en tyv, der har stjålet din mors vens kasse, som han har haft med hjem helt fra Afrika. Kom, det er ikke farligt, det er vildt spændende.“

Lily så med ét meget listig ud.

De fór naturligvis vild. Søren bar Lily gennem de lange, øde korridorer, forbi borde dynget til med æsker med knogler, bøger i klassesæt, kartonark med herbarier og udstoppede dyr, og Søren kunne mærke, hvordan hun borede fingrene ind i hans ryg. Et par gange hørte de samtale komme ud ad

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

åbne døre, og første gang, de stødte på et menneske, en yngre kvinde, der bar på en udstoppet hejrefugl, skyndte Søren sig at spørge om vej til Immunologisk Afdeling.

„I skal to etager op," svarede hun, „trappen er derhenne."

„Min mor ved alt om dinosaurer," sagde Lily til kvinden, og Søren skyndte sig videre. „Hvorfor bærer du mig egentlig?"

Søren satte Lily ned, og de gik videre hånd i hånd.

Endelig nåede de Immunologisk Afdeling. Her var ingen udstoppede dyr og gulnede plancher med åkander og dykænder, men derimod en perlerække af moderne laboratorier, rulleborde i rustfrit stål og en lidt dyster stemning. Søren gik ned mod Storms kontor.

Søren og Lily stoppede op og betragtede de mange kort og blomster, der lå foran døren til Storms kontor, og Søren fik en klump i halsen. „Et stort tab, for os og for Afrika," læste han på ét kort, „Tak for alt, Storm" på et andet. På en stor farvestrålende buket blomster stod der „In respect, in grief, from colleagues at Stanford University" på et lille sølvrandet kort, og ved siden af havde nogen lagt en afrikansk maske på gulvet og tændt fyrfadslys. Flere blomster, flere kort.

„Nej, hvor er det pænt," sagde Lily.

Søren bankede på Thor Albert Knudsens halvåbne dør og satsede på, at Thor ville genkende ham fra i går og ikke bede om at se et skilt. „Kom ind," lød det. Thor talte i telefon, men gjorde venligt tegn til, at Søren skulle vente. Thor afsluttede samtalen og gav både Søren og Lily hånden.

„Jeg har egentlig fri i dag og var med min datter inde på museet," løj Søren. „Men når man efterforsker en sag, så holder man aldrig rigtig fri, sikkert ligesom når man forsker." Thor bad Søren og Lily tage plads i et lille sofaarrangement, der stod i hjørnet af hans kontor. Han var bleg, men fattet.

„Jeg overvejede faktisk også, om jeg skulle holde fri i dag," sagde han og skottede til Lily, der havde blegrøde pletter i ansigtet. „Jeg må sige, jeg er meget chokeret. Men det er ikke i Storms ånd at holde fri. 'Den, der forsker, består,' sagde han altid. Desuden var det godt, jeg var her. Kollegaer fra hele

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

verden har hørt om dødsfaldet, og telefonen har kimet konstant. Hvad kan jeg egentlig hjælpe jer med? Jeg har lige talt med din kollega her til morgen, efterforskningsleder Henrik Tejsner, og han sagde, at I har lukket sagen som selvmord?"

Thor så pludselig skeptisk ud.

„Det er rigtigt, at Kristian Storm har begået selvmord," sagde Søren og bandede indvendigt. „Men jeg kunne alligevel godt tænke mig at få lidt mere overblik. Kunne du skaffe mig en oversigt over Kristian Storms studerende, og hvem der ellers var ansat her på afdelingen? Der er et par løse ender, vi godt lige vil have hæftet." Søren smilede igen.

„Ja, selvfølgelig," sagde Thor og satte sig bag sit skrivebord og kiggede på sin skærm. „Han havde mange studerende," tilføjede han. „Jeg var selv en af dem – engang."

„Var han en god vejleder?" spurgte Søren.

„Ja," svarede Thor uden tøven. „Det er jo ved at være nogle år siden. Jeg blev færdig med min ph.d. i 2005 og blev ansat på afdelingen året efter. Men jeg husker stadig mine tre ph.d.-år som de år, hvor jeg for alvor fik fodfæste som forsker. Ingen kan drive værket som Storm. Han kan bore sig … Han borede sig enerverende dybt ind i detaljen og blev ved, til man næsten kastede op, men samtidig kunne han zoome ud som ingen anden forsker, jeg har mødt, og forstå de store videnskabsteoretiske sammenhænge. Han var i sandhed en … læremester. Jeg kan ikke komme i tanke om en eneste af Storms studerende, der ikke har klaret sig usædvanlig godt, også selvom det kostede både blod, sved og tårer undervejs." Thor smilede og tilføjede: „Nå ja, på nær lige Marie, men det var jo ikke hendes skyld, at hun aldrig fik begyndt på sin ph.d."

„Marie?"

„Nå, det har nu ikke noget med Storm at gøre. Marie Skov var Storms specialestuderende sidste år. De to i samme laboratorium … Det slog gnister! Men Marie blev syg, og det var bare det, jeg mente. Hun har godt nok fået et ph.d.-stipendium, men lad os nu se, om hun kommer til at gøre det færdigt. Det er for øvrigt Maries laboratorietal, der udløste uredelighedsanklagen mod Storm." Thor rejste sig og hentede et print.

„Her er listen. Alles navne, telefonnumre og e-mail-adres-

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

ser.“ Thor så igen skeptisk ud. „Jeg lovede faktisk at maile den til Henrik Tejsner i går, men han nævnte ikke noget om den, da han ringede lige før, så jeg gik ud fra, at det ikke var relevant længere nu, når I har lukket sagen. Men du kan måske give listen videre til ham?“

„Det skal jeg nok,“ sagde Søren let og tog mod papiret.

„Vi leder efter en stjålen kasse,“ sagde Lily pludselig højt, og Søren hostede.

„Hvorfor går du ikke ud og prøver din hoppebold ude på gangen?“ spurgte Søren Lily. „Jeg vil vædde med, at den kan hoppe helt op til loftet, hvis du tyrer den rigtig hårdt ned i gulvet.“ Lily var allerede ude ad døren, og kort efter kunne de høre lyden af boing boing.

„Kommer det bag på dig, at Kristian Storm har begået selvmord?“ spurgte Søren. Thor tænkte sig om.

„Ja og nej,“ sagde han så. „Da Trine fandt ham i går, troede jeg simpelthen ikke på det. Jeg havde lige siddet og snakket med ham i frokoststuen dagen før, og der virkede han præcis lige så engageret og arbejdsom, som han plejede. Så lige først virkede det absurd, at han skulle have taget sit eget liv. Siden har jeg selvfølgelig ikke spekuleret på andet, og engang i nat kom jeg frem til, at det alligevel giver mening. Jeg kendte ikke Storm personligt længere, og jeg ved faktisk ikke, hvem der i grunden kendte ham personligt. Måske Marie Skov, men hun er som sagt sygemeldt og har ikke set ham længe. Storm og jeg drev Immunologisk Afdeling sammen, og vi var gode partnere, men vi var ikke venner. Så selvom han havde været nedtrykt, ville han ikke nødvendigvis have delagtiggjort mig i det. Og helt ærligt: *Jeg* ville nødig have det liv, Storm levede. De fleste forskere har trods alt et liv ved siden af forskningen. Men ikke Storm. Han forskede konstant, og når han endelig var social, var det med de studerende. Det er farligt at smelte sammen med sin profession.“ Thor så alvorligt på Søren. „Vi har set det før i forbindelse med nedskæringerne. Folk, der pludselig opdager, at de ingenting har, hvis man tager deres arbejde fra dem, og derfor vælger at tage deres eget liv. Og det er måske endnu værre at blive anklaget for uredelighed. Én ting er, at alting går i stå, mens UVVU gennemgår den

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

forskning, der er under anklage, og mens det står på, er det så godt som umuligt at komme i betragtning til fondsmidler eller for den sags skyld at få videnskabelige artikler antaget. Men selv hvis man ender med at blive frikendt, hænger anklagen ved. Det ved alle i miljøet. Storm *var* sin forskning, og frygten for en dom for uredelighed må have været ekstremt stressende …" Thor så usikkert på Søren, „især hvis han dybt inde vidste, han havde pillet ved tallene."

„Har du grund til at tro, at han havde det?"

„Nej." Thor tøvede lidt. „Egentlig ikke. Storm var virkelig en dygtig forsker, meget omhyggelig, meget kritisk, og han hævede sig over den konkurrence og prestige, der driver rigtig mange forskere, mig selv inklusive, må jeg nok indrømme. Så på den måde var det ikke oplagt at mistænke ham for uredelighed. Men når det er sagt, så *er* Storm blevet meget fanatisk med sit Afrika-projekt de senere år, faktisk så meget, at institutlederen for nylig kommenterede det, da det igen var mig, der var oppe at fremlægge årsregnskabet i stedet for Storm, fordi han som sædvanlig var i Afrika. Mig passede det fint, så det er ikke det … men jeg har bare bemærket det. Hvordan Storm stille og roligt har satset alt på én hest, og det er jo altid risikabelt. Og så var der lige selve laboratorieresultaterne, som Storm og Marie offentliggjorde i forbindelse med Maries specialeforsvar …" Thor tøvede.

„De var bare næsten for gode til at være sande … Og konsekvenserne af deres konklusioner, der satte spørgsmålstegn ved hele fundamentet for WHO's vaccinationsprogrammer …"

„Hvad gik det ud på?" spurgte Søren nysgerrigt.

Thor tænkte sig om.

„Storm opdagede, at de vacciner, som WHO anbefaler i hele verden, ud over at beskytte mod sygdomme også er forbundet med en række bi-effekter. De fleste af vaccinerne booster de vaccineredes immunforsvar til det bedre, så de får generelt øget modstandskraft over for andre sygdomme. Men der er også en vaccine, der ser ud til at svække immunforsvaret. Det første er godt, det sidste er katastrofalt, og den overordnede observation er revolutionerende. *Hvis* det altså

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

passer … Selvom jeg glædede mig på Storms vegne, da han offentliggjorde resultaterne, var jeg også skeptisk."

„Så du tænkte, at han havde snydt."

Thor trak på skuldrene.

„Storm ønskede selvfølgelig, at Marie Skovs resultater ville bekræfte hans observationer fra Guinea-Bissau. Så 'snyde' er måske ikke den rigtige betegnelse. Men måske har han fejlfortolket dem og håbet, han ville slippe af sted med det."

„Bevidst fejlfortolket?"

„Det vil jeg lade være op til UVVU at bedømme," sagde Thor.

„En af Storms studerende fastholder, at Storm var 'skråt op ligeglad med' hvad andre forskere mente om hans forskning. Det lyder ikke som én, der ville skamme sig over hverken uredelighedsanklage eller en eventuel dom?"

Thor rystede langsomt på hovedet.

„Det ved jeg godt. Det er Trine, ikke? Hun nægter at acceptere, at det er selvmord. Så sent som i morges ringede hun og buldrede løs. Og jeg forstår godt, at det er svært at forstå. Jeg reagerede som sagt på præcis samme måde. Med vantro. Men Trine har været på barselsorlov i over et år, ja, endnu længere, for hun blev sygemeldt helt i begyndelsen af sin graviditet, og hun er først lige kommet tilbage. Hun har ikke for alvor set, hvor fanatisk Storm er blevet med sit Afrika-projekt. Og Trine vidste heller ikke, at Storms far også begik selvmord. En ret vigtig detalje. Jeg fortalte hende det, da hun ringede i dag."

„Hvor ved du fra, at Storms far begik selvmord?" ville Søren vide.

„Fra Storm selv," sagde Thor. „Jeg har vidst det i mange år, siden jeg skrev speciale, tror jeg. Der gik på et tidspunkt rygter på instituttet om, at en professor ovre på museet havde lænset sin afdeling for penge, og da Storm overhørte mig og en anden studerende tale om det, irettesatte han os. Hans egen far, som var en kendt professor i medicin, havde været offer for den slags grasserende rygter, fortalte han, og selvom han faktisk blev renset, fik han aldrig rigtig æresoprejsning, og han endte med at tage sit liv. Storm var tydeligvis stadig

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal

påvirket af det, og ja … man ved jo fra psykologien, at selvmord tit gentager sig i familier."

Søren betragtede Thor et øjeblik. Så rakte han hånden frem og sagde tak for hjælpen.

„Selvfølgelig," sagde Thor. „Og du skal altid bare kontakte mig, hvis der er mere, der falder dig ind. Jeg er her." Han slog ud med armene.

Ude på gangen fik Søren en giftgrøn frø lige i hovedet.

„Aj, undskyld," sagde Lily, og Søren smed hende op over skuldrene som en sæk kartofler og bar hende ud af universitetet.

Totalt undercover.

www.gyldendal.dk * www.facebook.com/forlagetgyldendal * www.twitter.com/gyldendal